

**"মৰমৰসন্তানসকল –প্ৰাণদানদিওঁতাইছেপিতা, তেওঁএনেকুৱাজ্ঞানদিয়েযাৰদ্বাৰাপ্ৰাণদানপোৱাযায়,
এনেকুৱাপ্ৰাণদানদিওঁতাপিতাকস্নেহেৰেস্মৰণকৰা"**

প্ৰশ্ন: কিহৰভিত্তিত 21 জন্মলৈকেতোমালোকৰভঁৰালভৰপূৰহৈথাকে?

উত্তৰ: সংগম যুগত তোমালোক সন্তানসকলে যি জ্ঞান প্ৰাপ্ত কৰা, সেয়া হৈছে চ'ৰ্ট অফ ইনকাম (উপাৰ্জনৰ উৎস)। এই অধ্যয়নৰ আধাৰত সকলো ভঁৰাল ভৰপূৰ হৈ যায়। এই অধ্যয়নৰ দ্বাৰা 21 জন্মৰ সুখ প্ৰাপ্ত হয়। এনেকুৱা কোনো বস্তু নাই, যাৰ প্ৰাপ্তিৰ ইচ্ছা থাকিব। বাবাই এনেকুৱা জ্ঞান দান কৰে, যাৰ দ্বাৰা আত্মা কিহ'ৰ পৰা কি হৈ যায়।

ওঁমশান্তি। ভগৱানুবাচ(ভগৱানৰ বানী) - সালিগ্ৰামসকলে বুজি পায় যে শিৱবাবা আমাক পঢ়াবলৈ আহে। সন্তানসকলে জানে তেওঁৰেই সৃষ্টিৰ আদি-মধ্য-অন্তক জানে। সন্তানসকলৰ এতিয়া কোনো নতুন কথা যেন নালাগে। বুজি পাই গ'ল। মনুষ্যইতো সকলো পাহৰিয়েই আছে। যি জনে পঢ়ালে, তেওঁৰ পৰিৱৰ্তে প্ৰথম নম্বৰত পঢ়োঁতা জনৰ নাম দি দিলে। তোমালোকে পঢ়ি-পঢ়ি এই কথা সিদ্ধ (প্ৰমাণ) কৰিব লাগিব। ভাৰতৰ শাস্ত্ৰৰেই কথা হয় অন্য ধৰ্মৰ শাস্ত্ৰৰ কথা নহয়। ভুল ভাৰতৰ শাস্ত্ৰৰেই। তোমালোকৰ বাহিৰে এই কথা অন্য কোনেও প্ৰমাণ কৰিব নোৱাৰে। সন্তানসকলে জানে এইখন অনাদি ড্ৰামা (নাটক), তথাপিও ৰিপিট (পুনৰাবৃত্তি) হ'ব। তোমালোকে মনুষ্য মাত্ৰক সংস্কাৰ (শ্ৰেষ্ঠাচাৰী) কৰাৰ পুৰুষাৰ্থ কৰা। মনুষ্য যেতিয়া অসংশোধিত (ব্যভিচাৰী) হৈ যায় তেতিয়া সৃষ্টিখনৰেই অসংশোধিত হৈ যায়। সত্যযুগ হৈছে সংশোধিত নতুন সৃষ্টি আৰু কলিযুগ হৈছে অসংশোধিত পুৰণি সৃষ্টি। এই কথাও তোমালোক সন্তানসকলে ভালদৰে বুজি পোৱা আৰু ধাৰণ কৰি আনক বুজাবলৈ যোগ্যও হৈছে। ইয়াত বহুত ৰিফাইনেচ (পৰিশুদ্ধতা) লাগে। বাবাই তোমালোকক কিমান পৰিশুদ্ধ কৰি বুজায়, সংশোধন কৰে। পিতাই কয় যেতিয়া তোমালোক সংশোধিত হৈ যোৱা তাৰ পাছত আৰু মোৰ সংশোধন কৰাৰ প্ৰয়োজন নাথাকে। তোমালোক অনাৰ্য্য হৈ গৈছিল, এতিয়া আৰ্য্য অৰ্থাৎ দেৱী-দেৱতা হ'ব লাগিব। সেইয়াও সত্যযুগতহে হ'ব। সেইসকল সকলো সংশোধিত আছিল, এতিয়া সংশোধন নোহোৱা সকলে তেওঁলোকৰ পূজা কৰে। এইটো কাৰো বুদ্ধিত নাহে যে আমি কিয় তেওঁলোকক সংশোধিত বুলি কওঁ। হয় সকলোৱেই মনুষ্য, যি সংশোধিত আৰ্য্য আছিল সেই সকলেই অসংশোধিত হৈ গ'ল। আৰ্য্য আৰু অনাৰ্য্য। বাকী যি আৰ্য্য সমাজ আছে, সেইয়া মঠ-পঠ। এই সকলো বৃক্ষৰ পৰা স্পষ্ট ভাৱে বুজিব পাৰে। এইয়া হৈছে মনুষ্য সৃষ্টিৰ বৃক্ষ, ইয়াৰ আয়ুস 5 হাজাৰ বছৰ। ইয়াৰ নাম কল্পবৃক্ষ। কিন্তু কল্পবৃক্ষ শব্দটোৰ পৰা মনুষ্যৰ বুদ্ধিত বৃক্ষৰ কথা নাহে। তোমালোকক বৃক্ষৰ ৰূপত বুজোৱা হৈছে। তেওঁলোকে কৈ দিয়ে কল্প লাখ বছৰৰ। পিতাই কয় 5 হাজাৰ বছৰৰ। আকৌ কোনোবাই কিবা, আন কোনোবাই আন কিবা শুনাই দিয়ে। সম্পূৰ্ণকৈ বুজি পোৱা কোনো নাই। নিজৰ মাজতেই কিমান শাস্ত্ৰৰ ওপৰত বাদ-বিবাদ কৰে। তোমালোকৰতো এইয়া ৰোহিহান (নিজৰ মাজতে আলোচনা), তোমালোকে আলোচনা চক্ৰ কৰা, ইয়াক ৰুহিহান বুলি কোৱা হয়। প্ৰশ্ন-উত্তৰ বুজি পাবলৈও কৰা হয়। বাবাই তোমালোকক যি শুনায়, তাৰ পৰাই বিষয় বস্তু উলিয়াই তোমালোকে শুনোৱা। তেওঁলোকে কি শুনায়, তাকো তোমালোকে গৈ শুন। তাৰ পাছত আহি শুনাব লাগে যে এই ধৰণৰ বাদ-বিবাদ হয়।

প্ৰথমে এইটো বুজাব লাগে যে গীতাৰ ভগৱান কোন? ভগৱান পিতাক পাহৰাৰ কাৰণে একেবাৰে লোকচানত আহি গ'ল। তোমালোক সন্তানসকলৰ পিতাৰ প্ৰতি প্ৰেম আছে। তোমালোকে পিতাক স্মৰণ কৰা। বচ, বাবামেই প্ৰাণ দান দিওঁতা। জ্ঞান দান এনেকুৱা কৰে যে কিহ'ৰ পৰা কি হৈ যায়। গতিকে পিতাৰ প্ৰতি মৰম থাকিব লাগে। বাবাই এনেকুৱা-এনেকুৱা নতুন কথা শুনায়। আমি শ্ৰীকৃষ্ণক কিমান মনত পেলাও, তেওঁ একোৱেই নিদিয়। শ্ৰীনাৰায়ণক স্মৰণ কৰে, স্মৰণ কৰিলে কিবা হয় জানো? আমিহো যি কণ্ডাল কণ্ডালেই হৈ থাকিলো। দেৱতাসকল কিমান ভৰপূৰ আছিল। এতিয়া সকলো বস্তু কৃত্ৰিম হৈ গ'ল। যাৰ দাম নাই, সেইবোৰৰ দাম হৈ গ'ল। তাত শস্য আদিৰ দামৰ কথাই নাই। সকলোৰে নিজ-নিজ প্ৰ'পাৰ্টি (সম্পত্তি) আদি থাকে, কোনো অপ্ৰাপ্ত বস্তু নাথাকে, যাৰ প্ৰাপ্তিৰ ইচ্ছা থাকিব। বাবাই কয়-মই তোমালোকৰ ভঁৰাল ভৰপূৰ কৰি দিওঁ। তোমালোকক এনেকুৱা জ্ঞান দিওঁ, যাৰ দ্বাৰা তোমালোকৰ ভঁৰাল ভৰপূৰ হৈ যায়। তোমালোকৰ বুদ্ধিত আছে যে জ্ঞান হৈছে উপাৰ্জনৰ উৎস। জ্ঞানেই সকলো। এই অধ্যয়নৰ দ্বাৰা তোমালোক কিমান উচ্চ হৈ যোৱা! জ্ঞানৰ ভঁৰাল হয় নহয় জানো। সেইসকল শিক্ষকে পঢ়ায়, তাৰ দ্বাৰা অল্পকালিন সুখ পোৱা যায়। এই পঢ়াৰ পৰা তোমালোকৰ 21 জন্মৰ

সুখ প্ৰাপ্তি হয়। তোমালোক সন্তানসকল বহুত আনন্দিত হ'ব লাগে। ইয়াক বুজিবলৈ সময় লাগে। সোনকালে কোনেও বুজিব নোৱাৰে। কোটিৰ মাজত কোনোবা এজনহে ওলায়। আধা কল্প সকলো মনুষ্যই এজনে আনজনক তললৈ পেলায়েই আহিছে। ওপৰলৈ উঠাওঁতা এজনেই পিতা। বেহদৰ পাঠ পঢ়াওঁতাৰ পৰিৱৰ্তে পঢ়া জনৰ নাম দি দিলে। জগতৰ লোকে এই কথাবোৰ নাজানে। এনেকৈ কয় - ভগৱানুবাচ, পঢ়াই গ'ল। তাৰ পাছত তেওঁলোকৰ কোনো শাস্ত্ৰ নাথাকে। সত্যযুগত কোনো শাস্ত্ৰ নাথাকে। এই সকলোবোৰ হৈছে ভক্তি মাৰ্গৰ শাস্ত্ৰ। কিমান ডাঙৰ বৃক্ষ। ভক্তিৰ এই অনেক ঠাল-ঠেঙুলি নাথাকিলে বৃক্ষৰ নামো নাথাকিব। এই সকলোবোৰ ধাৰণা কৰিবলগীয়া কথা। তোমালোকে ধাৰণা কৰা। পঢ়াওঁতা জনেতো পঢ়াই গুপ্ত হৈ পৰে। পঢ়োঁতাসকল আহি বিশ্বৰ মালিক হয়। কিমান নতুন কথা। এটা কথাও কাৰো বুদ্ধিত নবহে। বিদ্যাৰ্থীও তোমালোক ক্ৰমানুসৰি হোৱা, কোনোবা পাছ হয়, কোনোবা ফেল হয়। এয়া বেহদৰ ডাঙৰ পৰীক্ষা। তোমালোকে জানা আমি এতিয়া ভালদৰে পঢ়িলে কল্প-কল্পান্তৰলৈ ভালদৰে পঢ়িম। ভালকৈ পঢ়াসকলেহে উচ্চ পদ পায়। ক্ৰমানুসৰি সকলো যাব। গোটেই শ্ৰেণীটোৱেই স্থানান্তৰ হয়। ক্ৰমানুসৰি গৈ বঢ়ে, এই জ্ঞানো আত্মাত আছে। ভাল বা বেয়া সংস্কাৰ আত্মাত থাকে। শৰীৰতো মাটিৰ হয়। আত্মা নিৰ্লেপ হ'ব নোৱাৰে। 100 শতাংশ সত্যোপধান আৰু 100 শতাংশ তমোপধান কোন হয় - এয়াও তোমালোকে বুজি পোৱা। প্ৰথমেতো দুখীয়াসকলে এই জ্ঞান ল'বলগীয়া হয়। তেওঁলোক প্ৰথমে আহিব। গুৰুসকলৰো ভাল-ভাল অনন্য শিষ্যসকল যেতিয়া আহিব তেতিয়া তেওঁলোক সকলোৰে বুদ্ধি খোল খাব। দেখা পাব যে এয়াতো আমাৰে পাত ওলায় গৈ আছে। ইয়াৰ যি সকল হ'ব তেওঁলোক সকলো উলটি আহিব। পিতাই আহি নতুন বৃক্ষ ৰোপণ কৰিছে। যিসকল আন ধৰ্মলৈ গৈছে সেই সকলো উভতি আহিব। তথাপিও নিজৰ ভাৰততেই আহিব। ভাৰতৰ বাসিন্দাই আছিল। যি আমাৰ ডালৰ হ'ব সেই সকলো আহি যাব। আগলৈ গৈ তোমালোকে সকলো বুজি গৈ থাকিবা। এতিয়া বাহিৰৰ পৰা সকলোৱে ঠেলা-গতা খায় থাকে। য'ত বাহিৰৰ লোক আছে তেওঁলোকক খেদি থাকে। ভাবি লয় - এওঁলোক বহুত ধনৱান হৈ গ'ল। ইয়াৰ লোকসকল দুখীয়া হৈ পৰিল।

পিছলৈ সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ ধৰ্মলৈ যাবলগীয়া হয়। অন্তিমত সকলোৱে নিজৰ-নিজৰ ঘৰৰ ফালে দৌৰিব। বিদেশত কাৰোবাৰ মৃত্যু হ'লে তেওঁক ভাৰতলৈ লৈ আহে কিয়নো ভাৰত হৈছে এক নম্বৰৰ পবিত্ৰ ভূমি। ভাৰততেই নতুন সৃষ্টি আছিল। এই সময়ত ইয়াক নিৰ্বিকাৰী (পবিত্ৰ) বিশ্ব বুলি কোৱা নহয়। এয়া হৈছে বিকাৰী (অপবিত্ৰ) বিশ্ব সেই কাৰণে মাতে - হে, পতিত-পাৱন আহক, আহি আমাক পাৱন কৰি তোলাক। যদিও সৃষ্টি এইখনেই, কিন্তু এই সময়ত সৃষ্টিত কোনো পাৱনতো নাই। পাৱন আত্মা মূলধামত আছে। সেয়া হৈছে ব্ৰহ্ম মহাত্ম। সকলো পাৱন হৈ তালৈ যাব। পিছত ক্ৰমানুসৰি আহিব ভূমিকা পালন কৰিবলৈ। আদি সনাতন দেৱী-দেৱতা ধৰ্মৰ এয়া আধাৰ হয়। পিছত তিনিটা টিউব (শাখা) ওলায়। এয়াতো দেৱতা ধৰ্ম হয়। এয়া কোনো টিউব নহয়। প্ৰথমে এই আধাৰ পিছত তিনিটা টিউব ওলায়। মুখ্য হৈছে চাৰিটা ধৰ্ম। সকলোতকৈ উচ্চ ধৰ্ম হ'ল এই ব্ৰাহ্মণ ধৰ্ম। ইয়াৰ বহুত মহিমা আছে। হীৰাৰ দৰে তোমালোকে ইয়াতেই হোৱা। পিতাই তোমালোকক ইয়াতে পঢ়াইছে। সেয়েহে তোমালোক কিমান উচ্চ। দেৱতা সকলতকৈও তোমালোক ব্ৰাহ্মণসকলেহে জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হোৱা। আচৰিত নহয় নে! আমি যি জ্ঞান লওঁ সেইয়া আমাৰ লগত যায়। পুনৰ তাত আমি জ্ঞান পাহৰি যাওঁ। তোমালোকে জানা আগতে আমি কি পঢ়িছিলোঁ, এতিয়া আমি কি পঢ়িছোঁ। আই.চি.এচ সকলে কি পঢ়ে আৰু পিছত কি পঢ়ে। পাৰ্থক্য আছে নহয় জানো। আগলৈ গৈ তোমালোকে বহুত নতুন পইন্ট শুনিবলৈ পাবা। এতিয়া নকওঁ। আগলৈহে শুনাৰ ভূমিকা আছে। বুদ্ধিত থাকে জ্ঞানৰ ভূমিকা যেতিয়া শেষ হ'বৰ হ'ব তেতিয়া আমিও পিতাৰ পৰা জ্ঞান ধাৰণা কৰি ল'ম। পুনৰ আমাৰ ভূমিকা স্বৰ্গত আৰম্ভ হ'ব। তেওঁৰ ভূমিকা শেষ হৈ যাব। বুদ্ধিত বহুত ভালকৈ ধাৰণা কৰিব লাগে। স্মৰণ কৰি থাকিবা, পিতাক স্মৰণ কৰি থাকা। স্মৰণ কম হ'লে পদ কম পাবা। পিতাক স্মৰণ কৰোতে কৰোতে শৰীৰৰ ভাৱ নাইকিয়া হৈ যাব। সন্ন্যাসীয়েও এই অৱস্থাৰ অভ্যাস কৰি কৰি দেহ ত্যাগ কৰে। কিন্তু তেওঁলোকৰ পথ বেলেগ, সেই কাৰণে তেওঁলোকে পুনৰ জন্ম ল'বলগীয়া হয়। অনুগামীসকলে ভাবে যে তেওঁ ব্ৰহ্মত লীন হৈ গ'ল আৰু পুনৰ উভতি আহিব নোৱাৰে। পিতাই বুজায় ঘৰলৈ উভতি কোনেও যাব নোৱাৰে। অন্তিম সময়ত সকলো ভাওৰীয়া যেতিয়া মঞ্চত উপস্থিত হ'ব তেতিয়াহে ঘৰলৈ যাব। সেইয়া বিনাশী নাটক, এইয়া অসীমৰ অবিনাশী নাটক। তোমালোকে ভাল দৰে বুজাব পাৰিবা, এই ড্ৰামা ওকনিৰ দৰে (ধীৰ গতিৰে) চলে। তেওঁলোকে সৰু সৰু ড্ৰামা ৰচনা কৰে। মিছা ফ্লিম ৰচনা কৰে। তাত অলপ ভাল কথাও থাকে যেনেকৈ বিষ্ণুৰ অৱতৰণ দেখুৱায়। এনেকুৱা নহয় যে ওপৰৰ পৰা কোনোবা নামি আহে। লক্ষ্মী-নাৰায়ণ ভূমিকা পালন কৰিবলৈ আহে। বাকী ওপৰৰ পৰা কোনো নাহে। এতিয়া তোমালোক সন্তানসকলক পিতাই পঢ়ায়। সেই কাৰণেহে তোমালোকে এই কথাবোৰ বুজিব পাৰা। আগতে তোমালোকো তুচ্ছ বুদ্ধিৰ আছিল। যেতিয়া পিতাই বুজাই দিলে তেতিয়াহে তোমালোকৰ ভাগ্য মুকলি হ'ল। এতিয়ালৈকে যি শুনিলা সেইবোৰ কোনো কামৰ নাছিল আৰু বেছিকৈহে অধঃপতন হৈ গ'লা সেই কাৰণে তোমালোকে সকলোৰে পৰা লিখাই লোৱা। যেতিয়া লিখি দিব তেতিয়াহে বুজি পোৱা যাব যে এওঁৰ বুদ্ধিত কিছু সোমাইছে। বাহিৰৰ পৰা আহিলে, প্ৰপত্ৰ পূৰাব দিলে তেতিয়া বুজি পোৱা যায় যে

আমাৰ কুলৰ হয়। মূল কথা হ'ল পিতাক জানি লোৱাটো। বুজি পাব লাগিব যে কল্পই-কল্পই পিতাই আমাক পঢ়ায়। এই কথা সুধিব লাগে যে কেতিয়াৰ পৰা পবিত্ৰ হৈছা? সোনকালে সংশোধিত নহয়। বাৰে বাৰে মায়াই ধৰি লয়। যেতিয়া দেখে যে কেঁচা তেলত গ্ৰাহ কৰি লয়। কিমান মহাৰথীকো মায়াই গ্ৰাহ কৰিলে। শাস্ত্ৰতো এই সময়ৰে উদাহৰণ আছে। মন্দিৰতো অশ্বাৰোহী, মহাৰথী, পদাতিক আদিক দেখুৱায়। তোমালোকে এতিয়া নিজৰ নিজৰ স্মাৰক দেখিবলৈ পোৱা। যেতিয়া তোমালোকে (সম্পূৰ্ণ) হৈ যাবা তেতিয়া ভক্তি উৰি যাবগৈ। তোমালোকে কাৰো ওচৰত শিৰ নত কৰিব নোৱাৰা। তোমালোকে সোধা এওঁলোক ক'লে গ'ল? এওঁলোকৰ জীৱনী কোৱা। পিতাই তোমালোকক জ্ঞান সাগৰ কৰি তুলিছে সেয়েহে তোমালোকে সোধা, গতিকে নিচা থকা উচিত। ৪ (আঠ) জনহে সন্মান সহকাৰে উত্তীৰ্ণ হয়। এয়া বহুত ডাঙৰ পৰীক্ষা। নিজকে চোৱা - আমাৰ আত্মা পৱিত্ৰ হৈছেনে? যোগত থাকিলেহে বেটাৰী ভৰপূৰ হ'ব। পিতাৰ লগত যোগ থাকিলেহে সত্যোপধান হ'ব। তমোপধান আত্মা উত্ততি যাব নোৱাৰে।

এয়াও ড্ৰামা। তাত দুখ দিয়া কোনো বস্তু নাথাকে। গাই গৰুও বহুত সুন্দৰ হয়। কৃষ্ণৰ লগত কিমান সুন্দৰ গাই গৰু দেখুৱায়। ডাঙৰ মানুহৰ ফাৰ্নিচাৰো সুন্দৰ। গায়ে ভাল গাখীৰ দিয়ে, সেয়েহে গাখীৰৰ নৈ বয়। এতিয়া ইয়াত নাই। এতিয়া তোমালোক জ্ঞানেৰে পৰিপূৰ্ণ হৈছা। এই সৃষ্টিক তোমালোকে তুচ্ছ (নীচ) বুলি ভাবা। ইয়াৰ সকলো অশুদ্ধি স্বাৰা (ভস্ম) হ'ব। পিছত সকলো অশুদ্ধি আতৰি সকলো স্বচ্ছ (শুদ্ধ) হৈ যাব। আমি আমাৰ ৰাজধানীলৈ যাম। তাৰ নাম হৈছে স্বৰ্গ। শুনিলেই আনন্দ লাগে। ভাল বাৰু!

অতি মৰমৰ কল্পৰ পিছত পুনৰাই লগ পোৱা সন্তানসকলৰ প্ৰতি মাতা-পিতা বাপদাদাৰ স্নেহপূৰ্ণ স্মৰণ আৰু সুপ্ৰভাত। আত্মিক পিতাৰ আত্মিক সন্তানসকলক নমস্কাৰ।

ধাৰণাৰবামুখ্যসাৰ:-*

(1) এই অসংশোধিত পুৰণি সৃষ্টিক সংশোধিত কৰিবলৈ নিজকে সংশোধিত কৰিব লাগে, নিজৰ বুদ্ধিক পিতাৰ স্মৃতিৰে ৰিফাইন (পৰিশুদ্ধ) কৰিব লাগে।

(2) নিজৰ মাজত বাৰ্তালাপ কৰিব লাগে, বাদ-বিবাদ নহয়। জ্ঞানৰ দান কৰি সকলোৰে ভঁৰাল ভৰপূৰ কৰিব লাগে।

বৰদান: স্নেহৰপ্ৰতিদানহিচাপেনিজৰপৰিৱৰ্তনকৰিপিতাৰসমানহওঁতাসম্পন্নআৰুসম্পূৰ্ণহোৱা
স্নেহৰ চিন হৈছে তেওঁ স্নেহীৰ দুৰ্বলতা চাব নোৱাৰে। স্নেহীৰ ভুলক নিজৰ ভুল বুলি ভাবিব। পিতাই যেতিয়া সন্তানসকলৰ কোনো কথা শুনে তেতিয়া এনেকৈ বুজে যে এয়া মোৰ কথা। পিতাই সন্তানসকলক নিজৰ সমান সম্পন্ন আৰু সম্পূৰ্ণ ৰূপত চাব বিচাৰে। এই স্নেহৰ প্ৰতিদানত নিজকে পৰিৱৰ্তন কৰি লোৱা। ভক্তইতো শিৰ কাটি দিবলৈও সাজু থাকে তোমালোকে শৰীৰৰ শিৰ কাটিব নালাগে কিন্তু ৰাৱণৰ শিৰ কাটি দিয়া।

স্লোগান: নিজৰআত্মিকপ্ৰকম্পনৰদ্বাৰাশক্তিশালীবায়ুমণ্ডলগঢ়িতোলাৰসেৱাকৰাটোৱেহৈছেসকলোতকৈশ্ৰেষ্ঠসেৱা।

!! ওঁম্ শান্তি !!

ওঁম্ শান্তি!!